

fra Forsvarsplanen af 1866, og at den vilde ind paa Kjøbenhavns Befæstning og Koncentrationen paa Sjælland, og navnlig Kjøbenhavns Befæstning med faste Værker, og da Regjeringen begyndte at komme frem hermed, kom den rent ud med det uben Kunstner og uden Omkost og uden Suffer paa Pilsen. I 1872 laa Forslaget rent ud for til at befæste Kjøbenhavn fra Landsiden. Folkethinget blev aldeles forstrækket, og der kom en forfærdelig Modstand. Regjeringen tænkte sig om et Aar fra 1873 til 1874, men i 1874—75 kom man frem med Forslaget, men meget forsigtigt, man havde ikke opgivet det, man holdt Tanken fast, men satte det i anden Række. Folkethinget blev rørt over denne lille Indrømmelse og erklærede i sin Betænkning, at, da det nu var sat i anden Række, kunde man begynde at forhandle; men Forhandlingen førte ikke til Noget. Dette Forsvar i anden Række vilde man ikke have. Saa kom 1875—76; da lod Regjeringen det gaa helt ud og kom kun med Forslag til Søbefæstning, men kom ikke med noget Forslag til Landbefæstning. Det var igjen et lille Strid tilbage, synes man, og det blev brugt til det Samme, som Regjeringens ærede Venner nu bruge det til, idet man sagde, at det laa ikke for, det maatte der ikke tales om; men det nyttede ikke, Befolkningen talte alligevel om det, og den dømte det. Saa gik der nogle Aar, og Regjeringen talte ikke mere om Forsvarsplanen, og nu endelig har Regjeringen slet ikke lagt Noget for. Nu er der slet ikke nogen Forsvarsplan. Der er kun nogle Motiver, som tale om en Fæltbefæstning, og det ser ganske ufskyldigt ud, og nu synes det virkelig, at nu gaar det, nu er det lige ved at gaa, nu er Regjeringen lige ved at faae Kjøbenhavn befæstet fra Landsiden. Jeg siger, at, naar man kun er 8 Aar om ved en saadan Frontforandring at faae Folkethinget til at gaa fra sin Anstuelse, da bør den høitærede Krigsminister ikke have Tak derfor, men han bør have et Monument. Hvorledes har nu Folkethinget haaret sig ad? Det gjorde lige det Mødsatte. Det brugte nogle Aar til rigtig at komme op, men i 1876 viste Folkethinget, hvad det vilde. Det vilde forsvare Sjælland, og det vilde paa ingen Maade Kjøbenhavns Befæstning, og det faae meget tydeligt, at, om der end ikke forelaa Forslag om Kjøbenhavns Befæstning, saa laa det for som en Konsekvens, og det vilde ikke lade sig narre ind paa Konsekvenser, som det ikke kunde overse, og ikke havde nogen Garanti for, og derfor udtalte det dengang, at det ikke blot forlangte en Hærplan, som ikke var grundet paa Kjøbenhavns Befæstning, men at det forlangte en Forsvarsplan, som udelukkede Kjøbenhavns Befæstning. Men Folkethinget manglede een Ting, som Regjeringen havde; Regjeringen havde Udholdenhed og Laalmodighed. Den gik imaat, seigt og besindigt frem. Folkethinget slog store Slag, saa gik Kraften af det.

Nu ere vi komne saa vidt, at Folkethingets Flertal har stillet sig saaledes ved 1ste Behandling og i Udvalget, at Ministeren har kunnet sige, at han har faaet sin Forsvarsplan, der gaar ud paa Kjøbenhavns permanente Befæstning, billiget af Flertallet her i Salen, og vi staa saaledes, at vi maaste kunne ende denne Sags Behandling med, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds maa staa ube omkring paa Landet og sige det Samme, som Modstanderne sagde i 1876: Det ligger ikke for, men saa skal det ærede Medlem nok faae at se, hvad der ligger for bag efter. Jeg tilstaar, at dette er ikke opmuntrende for dem, der staa paa det Standpunkt, vi hidtil have staaet paa, og som vi stode paa i 1876, og at det ikke er opmuntrende for den store Del af Befolkningen, der fordømmer Kjøbenhavns Befæstning, og som er imod hele den Plan, som man her søger at trække os ind paa. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) forsvarede i sit Foredrag den høitærede Krigsminister. Jeg er nødt til, skjøndt jeg meget beklager det, at maatte henvende mig til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, men jeg henvender mig i Grunden til Krigsministeren, thi den høitærede Krigsminister sagde strax i sit Foredrag, at han ikke vilde komme ind paa Planen; den havde det ærede Medlem saa smukt forvaret, og det sluttede han sig til, der kunde ikke siges Mere end det, det ærede Medlem havde sagt. Sdet jeg altsaa taler til det ærede Medlem, taler jeg ogsaa til Ministeren, undtagen forfaavidt han anerkjender, at den høitærede Minister er konsekventere i sit Forslag, idet han vil Kjøbenhavns permanente Befæstning og ikke vil noget saa ugseligt som det, man fra anden Side vil, nemlig Kjøbenhavns Befæstning ved Feltværker. Folket vil det, siger det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Altsaa, Folket vil, at der nu skal vedtages en Hærlø! Folket skulde altsaa nu ville lige det stik Mødsatte af, hvad det vilde i 1876. I 1876 vilde Folket, at Hærløven skulde behandles i Forbindelse med Forsvarsplanen, og nu skulde det ville, at den skal behandles uden Hensyn til Forsvarsplanen. I 1876 forlangte Folket Garantier mod Kjøbenhavns Befæstning, og nu skulde det ville have vedtaget en Hærlø, som er bygget paa Kjøbenhavns Befæstning. I 1876 hævdede Folket Nødvendigheden af at forsvare Sjælland som en Del af Danmark, og nu skulde det gaa ind paa en Plan, der gaar ud paa at opgave Sjælland tilligemed Fyn. I 1877 vedtog Folkets Repræsentanter her med Folkets Tilslutning, at en Hærlø kunde ikke gennemføres uden dette Ministerium, og det stemte det ærede Medlem (Berg) for, og nu skulde den eneste Grund til, at man skulde vedtage Hærløven, være, at det er denne Minister. Jeg siger, at, dersom virkelig Befolkningen var saa vaklevoren og vidste saa lidt, hvad den vilde, vilde jeg sige, at saa fortjente den ikke bedre, men det tror jeg